

Moje soukromí! Nekoukat, nešťourat!

Každý člověk, každý jedinec je nenapodobitelný a jedinečný. Já, paní profesorka, doktor nebo obyčejný dělník – všichni máme svá práva, ale tím i povinnosti. Prostě jakýkoliv lidský tvor má třeba právo na vlastní názor, na vlastní rozhodnutí a na další řadu práv a povinností, ale někomu nemusí být zcela jasné, že i soukromí a ochrana jeho osobních dat je naše právo. Pro někoho naprostá samozřejmost, ale pro jiné něco nepředstavitelného.

Třeba takové celebrity, ty mají své soukromí až do té doby, než je nějaký fotograf vyfotí a pošle tyto fotky do novin či časopisu, ale řekněme to na rovinu. Čeho jsou plné bulvární plátky? Každý si určitě někdy přečetl nebo slyšel nějaký „drb“ o některé ze známých osobností. Dnešní doba a především my, lidé, jsme velmi zvědaví, a tak není nutno vysvětlovat, proč novináři a reportéři v jednom kuse doslova šmírují a zpovídají nejrůznější star showbisnisu. Někdo by mohl říct, že si za to mohou sami, že jsou slavní, ale komu má co být do toho, co dělá nějaký herec s támhleťou či onou zpěvačkou na své zahradě u bazénu? Nikomu. Je to jejich soukromá věc, ale lidé jsou už takoví, a tak časopisy i noviny s těmito články jdou na odbyt a televizní pořady s toutéž tematikou jsou velmi sledované, a tak není divu, že to dělá čím dál tím víc lidí. Myslím si, že se tato situace nikdy nezlepší, ba naopak si myslím, že se to bude stupňovat a zhoršovat. Vždycky tu budou známé hvězdy, o kterých budeme chtít něco vědět.

Také problematika dětí v dětských domovech je zajímavá, ale většinu lidí nezajímá. Díky bohu jsem nikdy nebyla v podobném zařízení a ani nikdo z mých kamarádů a známých tam nebyl, ale podle mého názoru zde panuje podobný problém se soukromím. Vždyť tyto ústavy nejsou dostatečně veliké, aby každé dítě mělo svůj pokoj, a tak zřejmě mají méně soukromí než děti žijící doma se svými rodiči či příbuznými. I tento problém je podle mě neřešitelný, protože těchto dětí bude vždy dost. Vždycky se najde nějaké děcko, které jeho matka opustí nebo dítě, které přijde o rodiče nebo je vůbec nemá.

Ale znám i případy, kdy rodiče mají dceru či syna a téměř jim nedopřávají žádné soukromí. Někteří rodiče příliš lpí na tom, s kým a kam jde jejich dcera ven. Chtějí o jejich přátelích vše vědět a pletou se do vztahu jejich dcery a jejího přítelem. Někdy nedovolí ani svým dětem vybrat si školu, na kterou chtějí. Jsou i případy, kdy se rodiče prohrabávají a šmátrají v pokojích svých dětí a hledají něco, co by jim řeklo o tom, co tajně dělají nebo s kým se scházejí. A toto já odsuzuji, protože nikdo, ani rodiče, nemají právo se hrabat v našich věcech. Tento problém se dá našťastí ve většině případů vyřešit. Musí dojít k nějakému kompromisu či řešení, které by bylo přijatelné pro obě strany. Někdy to jde sice velmi špatně, ale musí se tomu dát čas.

Když jsem nedávno zhlédla jeden moc zajímavý film, napadl mě další námět. Příběh vyprávěl o britské královské rodině. A to mě přivedlo k myšlence, že takový britský nebo jakýkoliv jiný princ má vlastně velmi narušené soukromí. Vždyť hladoví novináři je

pronásledují na každém kroku a z každého jejich zaškobrtnutí udělají článek na titulní stranu bulvárních novin. Tento film byl především o princí Williamovi a jeho problémech s přáteli. Tajně chodil do klubů, ale to se mu vymstilo a vrhlo to na jejich rodinu ostudu. A tak bych řekla, že těmto vysoce postaveným lidem schází možnost dělat to, co oni sami chtějí bez toho, aby je nějaký fotograf přistihl, třeba v baru s přáteli, a aby z něho neudělal nějakého opilce, který tráví svůj čas takhle, místo aby se věnoval svému poslání.

Při cestování některými dopravními prostředky jako je autobus či vlak dochází ke vstupu úplně cizích lidí do naší intimní zóny, do které mají přístup jen nejbližší z našeho okolí. Každý to určitě někdy zažil, jak se na něj někdo mačká v přečpaném autobuse, a to každému nemusí být příjemné. Nebo když někdo cizí vyslechne náš rozhovor. A to je do jisté míry taktéž narušení našeho soukromí.

V dnešní době to je velice důležité a ošemetné téma. Když někdo nějakým způsobem nedovoleně použije naše údaje a policie na to přijde, tak z toho má dotyčná osoba velké problémy a čeká ji soud.

Například v některých novinách najdete své jméno a u něj, že jste vyhráli hodnotnou cenu, ale dostanete ji, jen když jim zašlete svou adresu, rodné číslo a další údaje. Rozhodně bych nedoporučovala odepisovat na podobnou věc, zvláště pokud vím, že jsem se žádné soutěže nezúčastnil.

Internet, svět počítačů - dnes je většina věcí takto řízena. Výběr peněz, koupě zboží, objednání dovolené, příkazy o úhradě z banky, půjčky a další řady věcí se dají řídit přes „net“. Což si myslím, že je velmi nebezpečné. Já osobně těmto vymoženostem nevěřím a dávám přednost osobnímu styku. Není nad to vyřídít si sama osobně některé pochůzky a důležité schůzky, než poslat jen e-mail nebo zavolat. A také si myslím, že to na vás vrhne mnohem lepší světlo, když třeba ředitel firmy, u které se ucházíte o práci, vidí, že máme opravdový zájem o věc.

A především cokoliv, co naťukáme do klávesy a vložíme na internet, je velmi nebezpečné a lehkomyšlné. Nikdy nevíme, kdo se k těmto informacím může dostat a využít je v náš neprospěch, a tím nám uškodit. Podobné to je při takzvaném „chatování“ na chatu, kdy se tisíce lidí baví mezi sebou a většina z nich se vůbec nezná. Mladší děti, kterým to ještě nedochází, mohou na sebe prozradit hromadu důležitých věcí, například adresu, věk, jméno a další informace. A kdo může tušit, kdo sedí na druhé straně u počítače a jak může využít tyto informace? A tak se menší, hloupé dětičky mohou sejít s nějakým zločincem nebo úchylem a v tom lepším případě budou třeba jen okradeny, ale jsou i horší věci. Někdy se děcko nemusí ani vrátit domu. Ale tím bych tento způsob dorozumívání nechtěla odsuzovat, protože jej sama využívám, ale dávám si velký pozor na to, komu co říct a komu ne. A tak bych jen doporučila, ať si rodiče více hlídají své děti a nějakým způsobem je poučí o tom, co smějí a co ne.

Nakonec bych chtěla říct, co pro mě znamená soukromí. To je především pro mě velice důležitá věc. Jak jsem již řekla, odsuzuji lidi, kteří se přehrabují v cizích věcech. Poněvadž mám dvě mladší sestry, které mi neustále lezou do pokoje, a ta starší do šatníku, tak se stávám až alergickou na to, když mi někdo vstoupí do pokoje bez zaťukání. A to, že mi moje milounečka sestřička tahá moje oblečení, to mě štve za všeho nejvíc. A tak bych docela ocenila, kdyby se třeba zeptala.

A protože jsem háklivá na své soukromí doma, tím víc se obávám zneužitelnosti svých soukromých dat v jiných oblastech. Sice dnes existuje zákon na ochranu osobních dat, ale stále na každém kroku slyšíme o tom, jak nějakí šikulové dokáží obejít veškerá ochranná zabezpečení, nebo jak dokonce lidé, kteří mají naše data k dispozici a jsou povinni je držet v tajnosti, jsou neopatrní a zachází s našimi údaji ledabyly a klidně je vyhodí do odpadků, kde s k nim může dostat úplně každý.

Domnívám se, že stále ještě nejsme zvyklí na to chránit si své soukromí. Vždyť všude možně se po nás chtějí údaje, které bychom neměli sdělovat na setkání každému, kdo si o ně řekne. Měli bychom se naučit nedávat tato data k dispozici tam, kde to není nutné, například pokud si objednáváte zboží, nemusí prodavač znít vaše rodné číslo nebo číslo občanského průkazu. Naučme se říkat ne.

Soukromí je velmi choulostivá věc a myslím si, že každý by ho měl mít alespoň trošičku.